

Toen stak hij opnieuw zijn sigaar aan, strekte welbehagelijk zijn beenen naar den koesterenden kachelgloed.

De vreemd ontroerende gelukssensatie van zoeven kristalliseerde nu tot een prettig denken aan dingen van nog bereikbare levensvreugde, zijn heimelijke illusie om nog te trouwen, nimmer nog uitgesproken tegenover Jan, maar door dezen toch voelbaar vermoed, zooals telkens bleek uit zijn sneerende toespelingen en schimpscheuten op Simon's trachten naar jeugdiger aanzien, welke schimpscheuten evenals zijn laatdunkende blikken, zelfs de vreugde om de illusie bij Simon telkens dreigden te verstikken.

Maar nu waren Jan's oogen toe en zijn hatelijk speurende geest sliep; nu kon hij — Simon — vrijelijk denken en zich denkend vermeien in toekomstige mogelijkheden.

Mevrouw Leenbach-Wijs, Cato Wijs dus eigenlijk, To, zooals hij ook al gehoord had, dat ze genoemd werd.... zeker, zeker.... ze was uit een anderen kring.... haar man was makelaar geweest of zoo iets.... Simon wist het niet recht.... groothandelaar wellicht.... een fatsoendelijke middenstander in ieder geval.... maar sedert Mevrouw Leenbach weduwe was, kwam ze in veel betere kringen.... ze zat in allerlei commissies met dames van beteren stand.... respectabel was ze in alle opzichten.... en iets opvallend burgerlijks had ze heelemaal niet.... een beetje luidruchtig was ze.... nu ja, een levensvreugde, die zich uiten wil en niet altijd volkomen beheerscht wordt.... iets natuurlijks, ongekunstelds was dat juist.... misschien zag zijn geestesoog haar iets te mooi, omdat hij zoo gecharmeerd was....

Drie keer had hij haar nu ontmoet, de beide eerste keeren maar terloops doch de laatste keer.... in Domburg!

Zoo toevallig was dat geweest.... ze was verdwaald geraakt achter Berkenbosch en hij passeerde daar juist, toen hij van de Avezaetjes kwam.... ze vroeg hem den weg en toen, in natuurlijke ongedwongenheid hadden ze samen wel een uur gewandeld in de mooie natuur met niemand om of bij hen, dan haar lieve twaalfjarige dochttertje, de oudste van de vier, zooals ze verteld had.... een schat van 'n kind.....

Die wandeling had voor hem de beslissing gebracht.... hij was thuis gekomen, even dol en jolig verliefd als een gymnasiast op zijn eerste meisje.... zeker.... zeker.... dat had hem ook aanleiding gegeven om zijn uiterlijk wat meer te verzorgen.... dat zou ze ook kunnen eischen, daar had ze recht op.... zoo'n onsmakelijke mond.... hij zag het nu immers dagelijks aan Jan.... dat moest weerzinwekkend zijn voor een vrouw.... pijn had hij er om geleden.... erge pijn.... maar in godsnaam.... nog dagelijks, altijd eigenlijk als hij het gebit in zijn mond had, voelde hij het als een hinder.... het schrijnde zoo....